

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/5/2011
Identifikačné číslo spisu:	9011010030
Dátum vydania rozhodnutia:	29.02.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9011010030.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci navrhovateľky: MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o., so sídlom Bratislavská 1/A, Bratislava, IČO: 31 444 873, zastúpenej Mgr. Zuzanou Zlámalovou, advokátkou spoločnosti ADVOKÁT ZLÁMALOVÁ ZUZANA, s.r.o., so sídlom Trnavská 11, Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisii, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/57/2010 zo dňa 21. decembra 2010, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/57/2010 zo dňa 21. decembra 2010 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľke ukladá zaplatiť súdny poplatok v sume 66 € do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím č. RP/57/2010 zo dňa 21. decembra 2010 odporkyňa - Rada pre vysielanie a retransmisii (ďalej len „Rada“) v správnom konaní č. 312-PLO/O-4358/2009, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) postupujúc podľa § 71 zákona o vysielaní a retransmisii, rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 13. septembra 2009 o cca 20:08 hod. odvysielala program Česko Slovenská SuperStar, označením ktorého ako nevhodného pre maloletých do 12 rokov, došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania, za čo jej uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c) zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 10.000 €, slovom desaťtisíc eur.

Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila, a že v zmysle § 67 ods. 10 zákona č.

308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: 7000088921/8180, VS 5710, KS 6548.

Rozhodla tak po tom, čo jej predchádzajúce rozhodnutie v tejto veci bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) zo dňa 22. septembra 2010 sp. zn. 6SŽ/7/2010 a vec jej bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu, že bolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení.

Postupujúc v intenciách právneho názoru obsiahnutého v citovanom rozsudku najvyššieho súdu Rada opätovne vyzvala navrhovateľku, aby sa vyjadrila k predmetu správneho konania, ktorým je možné porušenie § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., v súvislosti s označením programu Česko Slovenská SuperStar zo dňa 13. septembra 2009 ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, ako aj k podkladom pre rozhodnutie (ktorými sú písomný prepis/popis skutkového stavu predmetného programu, záznam vysielania programu, písomné vyjadrenie účastníka konania k predmetu správneho konania doručené Rade dňa 8. decembra 2009 a závery plynúce z ústneho pojednávania zo dňa 26. januára 2010) a k spôsobu ich zistenia a zároveň ju požiadala, aby v súlade s § 32 ods. 2 a 3 v nadväznosti na § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „správny poriadok“) uviedla, či navrhuje doplnenie dokazovania, ak áno, akým spôsobom. Na výzvu Rady zaslala navrhovateľka svoje vyjadrenie zo dňa 17. decembra 2010, ktoré Rada vyhodnotila za bezpredmetné.

V nadväznosti na výhrady najvyššieho súdu, konštatované v jeho rozhodnutí sp. zn. 6SŽ/7/2010 zo dňa 22. septembra 2010, odporkyňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedla, že z ustanovení správneho poriadku vyplýva, že je povinná postupovať v súčinnosti s účastníkom konania, a teda dať mu možnosť účinne hájiť svoje práva, ako aj vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, pričom na strane druhej má účastník konania povinnosť navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Zopakovala, že navrhovateľka bola prostredníctvom oznámenia o začatí správneho konania, ktoré jej bolo doručené dňa 6. novembra 2009 vyzvaná, aby zaslala svoje stanovisko k predmetu konania a navrhla dôkazy, a teda dala jej možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadrila k jeho podkladom a k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhla ich doplnenie zdôrazniac skutočnosť, poukazujúc pritom na správu o šetrení sťažnosti č. 3740/149-2009, že navrhovateľka bola od samého začiatku oboznámená s tým, že predmetné správne konanie bolo začaté z dôvodu možného porušenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z..

Odvolávajúc sa na ustanovenie § 1 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania (ďalej len „vyhláška č. 589/2007 Z. z.“) v súvislosti s použitím výrazu „Semenó“ odvysielaného v predmetnom programe konštatovala, že samotný výraz „Semenó“ ako názov skupiny, nezakladá porušenie § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., avšak za rozpor s citovaným ustanovením vyhodnotila až použitie tohto slova v kontexte, v akom bolo odvysielané. Bola toho názoru, že v scéne so spevákom skupiny Semenó odprezentované vyjadrenia cit.: „Už jsi rozdal tolik semena, že už nemůžeš.“, „A to chceš byt superstar, abys mohl semenit?“ boli dvojzmyselné a obsahovali sexuálny podtón a z uvedeného dôvodu tieto vyjadrenia vyhodnotila za obscénne, avšak s prihliadnutím na ustanovenia § 1 ods. 5 vyhlášky č. 589/2007 Z. z., podľa ktorého sa obsah programov posudzuje okrem iného aj z hľadiska intenzity a frekvencie výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti dospela k záveru, že adekvátne označenie predmetného programu by bolo „nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov“. Z týchto dôvodov Rada dospela k záveru, že označenie predmetného programu účastníkom konania ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov nebolo v súlade s jednotným systémom označovania (ďalej aj ako „JSO“), čím došlo k porušeniu § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z..

Rovnako sa nestotožnila s názorom navrhovateľky, že výrazy ako „ta mne sere“, „ožralá“, „semenit“, „poserú“, „hovno“, „prdel“, nie sú vulgarizmy, ale len bežný slangový jazyk, konštatovala, poukazujúc na to, že aj sama navrhovateľka vo svojom vyjadrení priznala, že ich možno označiť za slabo vulgárne, že takéto vyjadrenia možno považovať za vulgarizmy. Odvolávajúc sa však na ustanovenie § 1 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 589/2007 Z. z. uviedla, že pri svojom rozhodovaní zohľadnila fakt, že sa nejedná o najtvrdšie vulgarizmy, a preto s prihliadnutím na § 1 ods. 5 citovanej vyhlášky skonštatovala, že adekvátne označenie predmetného programu by bolo „nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15

rokov“, a preto mala za to, že aj z tohto dôvodu nebolo označenie predmetného programu navrhovateľkou ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov v súlade s jednotným systémom označovania, čím došlo k porušeniu § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.. S poukazom na používanie vulgarizmov rovnako vyhodnotila za irelevantné aj konštatovanie navrhovateľky, že porotcovia sú dospelí a rešpektovaní ľudia, ktorí vo svojom obore veľa dokázali a nemožno im jednoducho „naordinovať“ ako sa na adresu jednotlivých účastníkov majú vyjadrovať, zdôrazniac zároveň, že aj napriek tomu, že výskyt vulgarizmov nebol dominantný, zobrala do úvahy skutočnosť, že vulgarizmy porotcovia používali aj v komunikácii s maloletými osobami, pričom tieto boli prezentované reálnymi osobami, ktoré sú populárne a známe z médií a maloletí ich často považujú za svoje vzory a ich správanie majú tendenciu napodobňovať, a preto vyhodnotila používanie vyššie citovaných výrazov mediálne známymi osobami za zvýšené riziko pre ohrozenie mravného vývinu maloletých.

Argumentáciu, ktorou navrhovateľka vo svojom vyjadrení jej doručeným dňa 17. decembra 2010, poukazovala na rozhodnutia Českej Rady vydaných v dňoch 2. februára a 3. februára 2010 o zastavení správnych konaní vzťahujúcich sa na vysielanie programu Česko Slovenská SuperStar v Českej republike, považovala za zavádzajúcu a sčasti nepravdivú, a to najmä z dôvodu, že predmetné rozhodnutia Českej Rady sa týkali tohto programu vysielaného v dňoch 3. septembra 2009 a 7. septembra 2009, a teda nie programu vysielaného dňa 13. septembra 2009, ktorý je predmetom tohto správneho konania.

V súvislosti s argumentom navrhovateľky, že jej rozhodnutie je založené len na jej správnej úvahe, ktorá neobsahuje hlbšie posúdenie skutkového stavu nielen po stránke právnej a vecnej a nie je podložené posudkom odborníka v danej oblasti poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Sž/4/2007, ktorý na obdobnú námietku účastníka konania konštatoval, cit.: „Podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzi a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Ide o mieru etického hodnotenia skutkového stavu, na ktorý sa vzťahuje správna úvaha odporcu. Odporca je kolektívnym a reprezentatívnym orgánom určeným zákonom na vytváranie objektivizovaného úsudku pre podobné situácie. Vytváranie úsudku nie je skutkovou okolnosťou, preto nemôže byť nahradené znaleckým dokazovaním, tak ako to žiadal navrhovateľ.“

Pokiaľ ide o výšku pokuty, poukázala odporkyňa na objektívnu zodpovednosť právnických osôb za správny delikt, ktorej podstata tkvie v tom, že v prípade preukázania porušenia zákona, nie je potrebné dokazovať zavinenie s tým, že okolnosti za ktorých došlo k porušeniu zákona, nemôžu byť dôvodom na zastavenie správneho konania, ale tieto sa iba zohľadňujú pri ukladaní druhu sankcie. Rovnako odporkyňa pri svojom rozhodovaní o výške sankcie prihliadla aj na skutočnosť, že navrhovateľka už v minulosti bola viacerými právoplatnými rozhodnutiami sankcionovaná za porušenie ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. a tiež pri opätovnom ukladaní sankcie vychádzala z rozsudku najvyššieho súdu zo dňa 14. septembra 2009 sp. zn. 8Sž/8/2010, ktorým najvyšší súd, pri obdobnom skutkovom stave, znížil výšku sankcie z 20.000 € na 10.000 € s tým, že vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu, predmetný rozsah a dosah vysielania, mieru zavinenia a následky porušenia povinnosti.

Proti tomuto rozhodnutiu podala navrhovateľka v zákonnej lehote opravný prostriedok (§ 250l a nasl. OSP) namietajúc, že Rada vydala opätovné rozhodnutie po uplynutí lehoty stanovenej zákonom. Mala za to, že subjektívna lehota na vydanie rozhodnutia vo veci (správne malo byť uvedené „objektívna lehota“) uplynula dňa 13. septembra 2010 a objektívna lehota (správne malo byť uvedené „subjektívna lehota“) na vydanie rozhodnutia vo veci uplynula dňa 13. marca 2010. V tejto súvislosti uviedla, že nemá vedomosť, kedy bol rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6Sž/7/2010 zo dňa 22. septembra 2010 odporkyni doručený, avšak predpokladajúc, že lehota ustanovená v § 64 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z. z. bola síce dodržaná, mala za to, že uplynula lehota podľa ustanovenia § 64 ods. 4 zákona a teda, že Rada rozhodla oneskorene, po uplynutí jednoročnej prekluzívnej lehoty.

Ďalej sa dožadovala zrušenia napadnutého rozhodnutia Rady pre jeho nepreskúmateľnosť a nevykonateľnosť, nakoľko výroková časť tohto rozhodnutia neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý a nezameniteľný popis skutku, ktorým bola naplnená skutková podstata deliktu, dôvodiac absenciou popisu spáchania skutku alebo popisu ďalších skutočností, na základe ktorých by daný správny delikt

bol identifikovaný tak, aby bolo z popisu zrejmé, akým konaním, akými výroky bol správny delikt spáchaný, upriamiac pozornosť na to, že vo výroku je tento popis uvedený len slovným spojením „v ktorom došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označenia“, pričom podrobnejšie je vlastné konanie, ktoré podľa Rady naplnilo skutkovú podstatu ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. popísané a špecifikované len v odôvodnení rozhodnutia č. RP/57/2010. Mala za to, že súčasťou výroku má byť aj označenie skutku, teda popis, akým spôsobom, akým konaním, akými výroky, slovnými spojeniami v súvislosti s vysielaním relácie s názvom Česko Slovenská SuperStar“ dňa 13. septembra 2009 o cca 20:08 hod. prišlo k nesprávnemu uplatneniu JSO, tak aby vymedzenie predmetu konania nemohlo byť zamenené s iným konaním aj z dôvodu zamedzenia dvojitého postihu pre ten istý skutok a taktiež z dôvodu vylúčenia prekážky už veci rozhodnutej. Poukázala na to, že Rada v novom rozhodnutí doplnila výrokovú časť o znenie „...označením ktorého ako nevhodného pre maloletých do 12 rokov...“, pričom ďalej výroková časť neuvádza, aké konanie v rámci celého skutku malo byť nevhodné pre maloletých do 12 rokov, a ktorým malo prísť k porušeniu právnej povinnosti jednoznačným spôsobom dôvodiť tým, že správny orgán v odôvodnení rozhodnutia napádal len jednotlivé, priamo v rozhodnutí citované časti preskúmaného vysielania zo dňa 13. septembra 2009. Toto svoje tvrdenie podporil aj rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5Sž/9/2009 zo dňa 22. septembra 2009, podľa ktorého cit.: „...ak v rozhodnutí odporkyne vo výroku absentuje skutková veta, teda vymedzenie samotného skutku, ktorým prišlo k porušeniu právnej povinnosti vysielateľky, teda spôsob spáchania deliktu spolu s uvedením takých skutočností, aby popísaný skutok nebol zameniteľný s iným, súd toto považuje za také pochybenie Rady, ktoré má za následok zrušenie preskúmaného rozhodnutia odporkyne z dôvodu nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť a to podľa § 250j ods. 3 OSP“, a taktiež rozhodnutím rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, uznesenie č.j. 2As 34/2006 - 73 zo dňa 15. januára 2008 a rozsudkom Mestského súdu v Prahe č. 7Ca 315/2007 - 59 zo dňa 30. januára 2009.

Ďalej namietala výšku uloženej finančnej sankcie a jej odôvodnenosť, argumentujúc nerešpektovaním záväzného právneho názoru najvyššieho súdu obsiahnutého v jeho rozhodnutí sp. zn. 6Sž/7/2010, keď napadnuté rozhodnutie neobsahuje žiadne známky vlastnej úvahy správneho orgánu, pričom dôvody uloženia sankcie sú opätovne uvedené len výpočtom dôvodov uvedených v zákone č. 308/2000 Z. z., a teda sú de facto nelogické a nepreskúmateľné, čo do výšky a dôvodu uloženia sankcie. Mala za to, že uložená sankcia je v porovnaní s výškami sankcií, už v minulosti právoplatne uloženými za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., neprimerane vysoká, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nespĺňa funkciu výchovnú ani preventívnu a vzhľadom na predchádzajúce výšky udelených sankcií nevidí ani kontinualitu sankčného trestania správneho orgánu, odvolávajú sa na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Sž/14/2008 zo dňa 24. apríla 2008, podľa ktorého cit.: „Poukazujúc na zásadu obsiahnutú v § 3 ods. 4 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v spojení s § 71 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z. z., podľa ktorého správne orgány dbajú o tom, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely...“.

Na záver namietala aplikáciu rozličných právnych noriem, spočívajúcu v tom, že správny orgán vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia aplikoval ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z. platného a účinného v čase porušenia právnej povinnosti, teda do 15.12.2009, konkrétne sa jednalo o ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d), § 67 ods. 3 písm. c), § 64 ods. 4 a § 67 ods. 10, rovnako postupoval aj v prípade poučenia, avšak v odôvodnení rozhodnutia sa opierať o ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z. platného a účinného v čase vydania predmetného rozhodnutia, teda po 15.12.2009, jednalo sa o ustanovenia § 64 ods. 7, § 64 ods. 2 a § 64 ods. 3. Z uvedeného dôvodu jej preto nebolo zrejmé a jasné, ktorú právnu normu správny orgán aplikoval, či právnu normu účinnú v čase údajného porušenia právnej povinnosti, teda platnú do 15.12.2009 alebo právnu normu platnú a účinnú v čase vydania rozhodnutia, teda platnú od 15.12.2009, a preto považoval napadnuté rozhodnutie za zmätočné a nepreskúmateľné z dôvodov nesprávnej a rôznorodej aplikácie právnych noriem.

Na základe vyššie uvedených argumentov a dôkazov mala za to, že rozhodnutie č. RP/57/2010 zo dňa 21. decembra 2010 bolo vydané oneskorene, je nepreskúmateľné, a preto žiadala, aby odvolací súd po zvážení všetkých dostupných dôkazných prostriedkov napadnuté rozhodnutie Rady zrušil a vrátil jej na ďalšie konanie; pre prípad potvrdenia napadnutého rozhodnutia sa domáhala adekvátneho zníženia uloženej sankcie. Zároveň si uplatnila trovy konania s tým, že ich vyčísli dodatočne.

Odporkyňa vo svojom obsiahlom písomnom vyjadrení k podanému opravnému prostriedku, ktorý navrhovateľka podrobnejšie odôvodnila v štyroch dôvodoch, uviedla, že:

Nesúhlasí s tvrdením navrhovateľky, že napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v jednoročnej objektívnej lehote. V tejto súvislosti s poukazom na ustanovenie § 246d OSP uviedla, že plynutie lehoty bolo prerušené počas trvania súdneho konania. Uviedla, že skutok vymedzený v pôvodnom rozhodnutí RP/06/2010 sa stal dňa 13. septembra 2009 a opravný prostriedok voči nemu bol na najvyšší súd podaný dňa 29. marca 2010, to znamená, že do tohto dátumu uplynulo z ročnej objektívnej lehoty 6 mesiacov a 16 dní. Rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 6SŽ/7/2010 o zrušení RP/06/2010 bol odporkyni doručený dňa 13. októbra 2010, a tá následne vo veci vydala nové rozhodnutie - RP/57/2010, ktoré bolo navrhovateľke doručené dňa 7. februára 2011, čím z objektívnej lehoty uplynuli ďalšie 3 mesiace a 25 dní. Podľa odporkyne spolu teda z objektívnej ročnej lehoty uplynulo 10 mesiacov a 11 dní.

Z vyššie uvedeného teda mala za to, že odvolaním napadnuté rozhodnutie č. RP/57/2010 bolo vydané v rámci 1 ročnej objektívnej lehoty, a preto uvedený argument navrhovateľky vyhodnotila za neopodstatnený.

Za irelevantné označila tiež tvrdenie navrhovateľky o nepreskúmateľnosti a nevykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, a to z dôvodu, že jeho výroková časť neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý a nezameniteľný popis skutku, ktorým bola naplnená skutková podstata správneho deliktu a poukazujúc na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽ/8/2010, 5SŽ/17/2010, 2SŽ/8/2010, 5SŽ/8/2010, 4SŽ/10/2010 uviedla, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne, dostatočne určito a spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, nakoľko táto exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľka dopustila a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý jej bola uložená sankcia. Uviedla, že v zmysle povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. považovala za nevyhnutné posúdiť program Česko Slovenská SuperStar z hľadiska správneho uplatňovania JSO ako celok, keďže určenie konkrétnej časti programu, ktorá je v rozpore s príslušnými ustanoveniami JSO priamo vo výroku rozhodnutia tak, ako žiada navrhovateľka, by bolo podľa jej názoru neúplné a nepresné a práve takého vytrhnutie obsahu nevhodného pre maloletých by bolo v rozpore s účelom JSO a spôsobovalo by neúplnosť a nepresnosť výroku. Mala za to, že program Česko Slovenská SuperStar ako celok, nie jeho jednotlivé časti samostatne svojím obsahom a spôsobom spracovania, naplnil kritériá špecifikované v JSO ako obsahy nevhodné pre maloletých do 15 rokov zdôrazniac, že výrok napadnutého rozhodnutia presne, úplne a dostatočne určito špecifikuje správny delikt spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, nakoľko účastník konania odvysielal dňa 13. septembra 2009 o cca 20:08 hod. iba jeden program s názvom Česko Slovenská SuperStar, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov.

K námietke ohľadom výšky uloženej pokuty odporkyňa uviedla, že pri určovaní výšky pokuty vzala do úvahy možný dopad odvysielaného obsahu v podaní známych osobností na maloletého diváka, ktorý má tendenciu osvojovať si prezentované správanie s tým, že vzhľadom na intenzitu a frekvenciu výskytu nevhodných obsahov v napadnutom programe dospela k záveru, že jeho označenie ako program nevhodný pre maloletých do 12 rokov nebolo dostačujúce. Uviedla ďalej, že pri posudzovaní nevhodnosti obsahov podľa kritérií zakotvených v JSO, ich miery a intenzity pristupuje k tomu ktorému prípadu vždy individuálne, skúma celý obsah programu a kontext, v ktorom boli nevhodné obsahy odvysielané zdôrazniac, že každé porušenie ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. vychádza zo skutkových okolností konkrétneho prípadu a preto nemožno v súvislosti s výškou uloženej sankcie hovoriť o rovnakom porušení zákona, nakoľko v prípade konštatovania Rady o porušení ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. ide vždy o nesprávne uplatnenie JSO a výška sankcie sa následne odvíja od intenzity a frekvencie výskytu obsahov spĺňajúcich kritériá nevhodnosti podľa JSO, pričom posudzuje aj kontext, v ktorom boli tieto nevhodné obsahy odvysielané a spôsob, akým boli prezentované. Preto nesúhlasiac s tvrdením navrhovateľky, že udeľuje pokuty bez logického uváženia uviedla, že pri určovaní výšky sankcie berie do úvahy všetky vyššie spomínané okolnosti a svoje tézy zdôvodní v odôvodnení svojho rozhodnutia. Rovnako nesúhlasila s tvrdením navrhovateľky, že odôvodnenie výšky uloženej sankcie je „opätovne len výpočtom dôvodov uvedených v zákone č.

308/2000 Z. z.“ a konkretizovala, že na str. 18 napadnutého rozhodnutia uviedla, že pri rozhodovaní o výške sankcie prihliadla aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sž/8/2010 zo dňa 20. októbra 2010, ktorým bolo potvrdené jej rozhodnutie v skutkovo obdobnej veci (označenie programu Česko Slovenská SuperStar zo dňa 14. septembra 2009 ako program nevhodný pre maloletých do 12 rokov), avšak výška pokuty bola súdom znížená z 20.000 € na 10.000 € a keďže intenzita a frekvencia nevhodných obsahov bola v oboch vydaniach programu Česko Slovenská SuperStar (13.9.2009 aj 14.9.2009) približne rovnaká, považovala za primerané uložiť pri novom rozhodnutí sankciu vo výške zodpovedajúcej vyslovenému názoru súdu v už skutkovo obdobnej veci. Dôvodila ďalej, že výška sankcie je odôvodnená štandardným spôsobom za použitia aj vlastnej správnej úvahy, v rámci ktorej sa vysporiadala so skutočnosťami, ktoré mali vplyv na určenie jej výšky, t.j. uviedla v čom spočíva závažnosť sankcionovaného správneho deliktu, aká je miera zavinenia účastníka konania, ďalej uviedla, že na výšku uloženej finančnej sankcie malo vplyv aj to, že navrhovateľka je multiregionálnym vysielateľom a prihliadla aj na následky porušenia povinnosti. Z vyššie uvedeného mala za to, že v napadnutom rozhodnutí uviedla a zdôvodnila vlastnú správnu úvahu, na základe ktorej dospela k záveru, že uložená sankcia zodpovedá porušeniu právnej povinnosti a poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sž/8/2010, 5Sž/94/2008, 3Sž/33/2009, 8Sž/4/2009, 3Sž/63/2008, 5Sž/7/2009 a 3Sž/67/2008, v ktorých najvyšší súd potvrdil jej rozhodnutia vrátane výšky uloženej pokuty, vyhodnotila predmetnú námietku navrhovateľky za nepravdivú.

K námietke navrhovateľky brojacej proti aplikácii rozličných právnych noriem uviedla, že v napadnutom rozhodnutí citovala a aplikovala správne ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z., a to ustanovenia zákona v znení platnom a účinnom v čase spáchania správneho deliktu, s výnimkou ustanovenia § 64 ods. 7, ktoré bolo uvedené v procesnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, a ktoré upravuje jej postup po tom, ako bolo jej rozhodnutie zrušené a vrátené na ďalšie konanie. Vo vzťahu k ustanoveniam § 64 ods. 2 a 3 zákona č. 308/2000 Z. z. uviedla, že išlo o nesprávne použitie novelizovaného znenia tohto ustanovenia, ku ktorému došlo administratívnou chybou, avšak z odôvodnenia výšky pokuty a jej postupu vyplýva, že pri rozhodovaní o výške uloženej sankcie postupovala podľa znenia ustanovenia platného a účinného v čase odvysielania napadnutého programu a z uvedeného dôvodu preto považovala námietku navrhovateľky za účelovú.

Na základe vyššie uvedeného bola odporkyňa presvedčená, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej mala za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené, vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku, a že navrhovateľka nebola na svojich právach ukrátená rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, nakoľko toto rozhodnutie, ako aj postup je v súlade so zákonom, a preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie č. RP/57/2010 zo dňa 21. decembra 2010 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) v rozsahu opravného prostriedku prejednal napadnuté rozhodnutie odporkyne na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 29. februára 2012, oboznámil sa s ústnym vyjadrením zástupcu odporkyne, ako aj s obsahom administratívneho spisu č. 312-PLO/O-4358/2009 a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávnych, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúšaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Podľa § 67 ods. 3 písm. c) zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 do 66.387 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 € do 19.916 €, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) alebo nezabezpečil časové zaradenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom (§ 20 ods. 5).

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 14. decembra 2009, na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti je vysielateľ programovej služby povinný na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len "jednotný systém označovania").

Porovnaním opravného prostriedku a obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že skutkový stav medzi účastníkmi nie je sporný. Navrhovateľka nepoprela, že dňa 13. septembra 2009 o cca 20:08 hod. odvysielala program Česko Slovenská SuperStar.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či navrhovateľka odvysielaním tohto programu porušila zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či sankcia bola uložená v súlade so zákonom.

Navrhovateľka v podanom opravnom prostriedku namietala skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané po uplynutí jednoročnej zákonnej lehoty.

Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 14. decembra 2009 Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená.

Podľa § 246d veta prvá OSP, ak osobitný zákon upravujúci priestupky, kárne, disciplinárne a iné správne delikty určuje lehoty pre zánik zodpovednosti, prípadne pre výkon rozhodnutia, tieto lehoty počas konania podľa tejto časti neplynú.

Z uvedeného je zjavné, že plynutie prekluzívnej lehoty ustanovenej v § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. bolo prerušené počas konania na najvyššom súde o opravnom prostriedku, ktorý navrhovateľka podala proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/06/2010 zo dňa 9. februára 2010. Z ustanovenia § 246d veta prvá OSP, konkrétne z formulácie „lehoty pre zánik“ jasne vyplýva, že prerušenie plynutia lehôt sa týka aj prekluzívnej lehoty, čo je jednoznačne vyjadrené v slove „zánik“.

K tvrdenému porušeniu povinnosti došlo dňa 13. septembra 2009. K prerušeniu plynutia jednoročnej

prekluzívnej lehoty došlo v čase konania o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/06/2010 zo dňa 9. februára 2010, vedenom na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 6SŽ/7/2010, v čase od doručenia opravného prostriedku Najvyššiemu súdu SR dňa 29. marca 2010 do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6SŽ/7/2010 zo dňa 22. septembra 2010, t.j. do dňa 23. októbra 2010. Napadnuté rozhodnutie odporkyňa vydala dňa 21. decembra 2010. Prekluzívna jednoročná lehota plynula v období od 14. septembra 2009 do 28. marca 2010 (t.j. odo dňa nasledujúceho po dni, keď došlo k porušeniu zákona do dňa predchádzajúcemu dňu začatia odvolacieho konania proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/06/2010) a v období od 24. októbra 2010 do 21. decembra 2010 (t.j. v čase odo dňa nasledujúceho po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6SŽ/7/2010-30 zo dňa 22. septembra 2010 do rozhodnutia o uložení sankcie).

Z uvedeného vyplýva, že napadnuté rozhodnutie odporkyne bolo vydané v jednoročnej prekluzívnej lehote podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., a preto odvolací súd námietku navrhovateľky, ktorou brojila proti nedodržaniu jednoročnej objektívnej prekluzívnej lehoty, vyhodnotil za irelevantnú.

Rozhodnutie č. RP/06/2010 zo dňa 9. februára 2010, ktorým odporkyňa za uvedené porušenie zákona uložila navrhovateľke pokutu vo výške 20.000 €, bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6SŽ/7/2010 zo dňa 22. septembra 2010 a vec bola vrátená odporkyni na ďalšie konanie.

Odporkyňa vo veci znovu rozhodla napadnutým rozhodnutím č. RP/57/2010 zo dňa 21. decembra 2010, ktorým opätovne uložila navrhovateľke za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 14. decembra 2009 pokutu, ktorú v porovnaní s predchádzajúcim rozhodnutím znížila na sumu 10.000 €.

Posudzujúc ďalej dôvodnosť námietky navrhovateľky, ktorou prezentovala vadnosť výroku napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že tento neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý a nezameniteľný popis skutku, musí odvolací súd konštatovať, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito a to spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. sa na konanie o sankciách vrátane ukladania pokút vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (správny poriadok).

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia, a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľný správnu exekúciou a pod.. Z uvedených dôvodov je vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s konaním iným.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia zhora uvedené kritériá spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu - 13.9.2009 o cca 20:08 hod., spôsob spáchania správneho deliktu - odvysielanie programu

Česko Slovenská SuperStar a jeho označenie ako program nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov a je konkrétne uvedený i správny delikt - nesprávne uplatnenie JSO. Výroková časť rozhodnutia tak i podľa názoru najvyššieho súdu exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľka dopustila a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý jej bola uložená sankcia. Preto námietku navrhovateľky v tomto smere treba považovať za bezpredmetnú.

Rozhodnutie odporkyne podľa názoru najvyššieho súdu má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku a nevykazuje formálne ani logické nedostatky. Najvyšší súd taktiež nezistil, že by odvolaním napadnuté rozhodnutie trpelo vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či navrhovateľka takýto nedostatok rozhodnutia namietala. Najvyšší súd sa v tomto smere stotožnil s rozhodnutím Rady.

Najvyšší súd neakceptoval ani námietku navrhovateľky týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia výšky uloženej pokuty, nakoľko, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odporkyňa pri stanovení výšky pokuty zdôraznila predchádzajúce porušenia zákona navrhovateľkou podľa konkrétnych prechádzajúcich rozhodnutí, pričom ustálenie výšky pokuty v rámci zákonom určeného rozpätia, či sadzby je zásadne otázkou správneho uváženia a najvyšší súd podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe povolennej voľnej úvahy (správneho uváženia), preskúmava iba, či takéto rozhodnutie nevybočilo z rámca povolennej voľnej úvahy, a či je v súlade so zákonom zdôrazniac zároveň, že v danom prípade bol odporkyňou dodržaný aj navrhovateľkou namietaný princíp proporcionality, keďže skutočne, poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽ/8/2010 zo dňa 20. októbra 2010, bola navrhovateľka za obdobné konanie sankcionovaná najvyšším súdom zmiernenou sankciou vo výške 10.000 €.

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd, skúmajúc relevantnosť námietky navrhovateľky, ktorou dokazovala pochybenie odporkyne v podobe aplikácie rozličných právnych noriem, konkrétne uplatnenie zákona č. 308/2000 Z. z. platného a účinného v čase porušenia právnej povinnosti, teda do 15.12.2009 (vo výrokovej časti a v poučení napadnutého rozhodnutia) a zákona č. 308/2000 Z. z. platného a účinného v čase vydania predmetného rozhodnutia, teda po 15.12.2009 (v odôvodnení napadnutého rozhodnutia) má za to, odvolávajúc sa na ustanovenie § 250i ods. 3 OSP, že toto pochybenie odporkyne, ktoré sama vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uznala, pri vypracovávaní napadnutého rozhodnutia, nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, keďže sankcia za porušenie ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. bola v súlade s výrokom napadnutého rozhodnutia určená správne podľa § 67 ods. 3 písm. c) zákona č. 308/2000 Z. z. platného a účinného v čase spáchania správneho deliktu.

Z vyššie uvedených dôvodov má preto odvolací súd za to, že odvolanie navrhovateľky neobsahuje nijaké argumenty, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť alebo spochybniť závery odporkyne uvedené v jej rozhodnutí.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukázaním na vyššie uvedené, napadnuté rozhodnutie Rady podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1, písm. e) zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. c) Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, tak že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nebola úspešná.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.